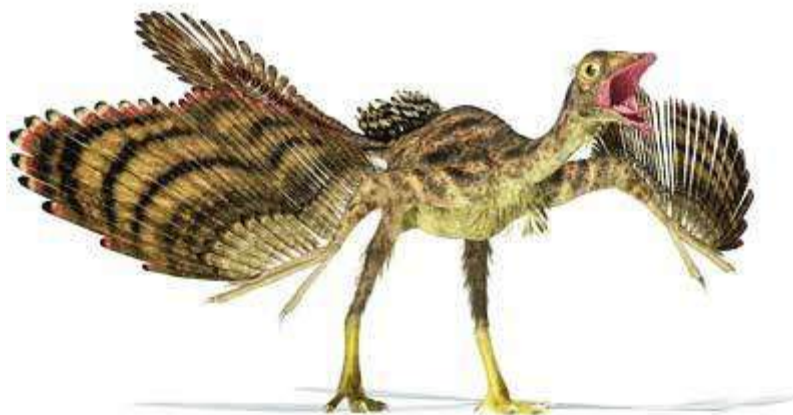

Liegende evolutionaire kunst: Archeopterix en Dino-vogels

<http://wayoflife.org/database/Archeopterix.html>, Update 11-3-2014

Vertaling en sommige plaatjes door M.V.

Men zegt wel eens “een afbeelding is duizend woorden waard”, en ik twijfel er niet aan dat mensen meer door plaatjes dan door woorden beïnvloed werden om in evolutie te geloven. Van bij haar aanvang werd darwiniaanse evolutie gepopulariseerd door kunstige afbeeldingen - liegende kunst.

ARCHEOPTERIX EN DINO-VOGELS

De aangenomen theorie onder evolutionisten is dat vogels evolueerden van reptielachtige dinosauriërs, en de *Archeopterix* wordt al meer dan een eeuw gebruikt als belangrijkste icoon van deze transitie (overgang). Ik heb elk belangrijk natuurhistorisch museum bezocht in Noord-Amerika, en die beelden allemaal een of andere soort van reconstructie af van de *Archeopterix*, een “missing link”.

De *Archeopterix* is eigenlijk niets meer dan een uitgeroeide vogel die bewaard is gebleven in een handvol fossielen. Hij had de afmeting van een “moderne vogel”, had gevederde vleugels en een lange gevederde staart. De darwinisten klampten er zich aan vast als zijnde een missing link wegens veronderstelde “reptielachtige” kenmerken, zoals tanden, benige staart, en klauwen op zijn vleugels.

Het was Thomas Huxley die de dinosauriër-tot-vogel evolutie voorstelde. In zijn lezingen liet hij zijn studenten zich een “Jura verleden” voorstellen toen “kleine dinosauriërs met lange achterpoten langzamerhand veranderden in niet-vliegende vogels ... en deze via de bloedverwant van *Archeopterix* in zangvogels die de hedendaagse dageraad aankondigden” (Adrian Desmond, *Huxley*, p. 359).

Huxley spotte met het bijbelse geloof als zijnde “blind”, maar een dinosauriër die in een vogel verandert is pure science fiction.

Wat gewoonlijk niet gemeld wordt in evolutionaire leerboeken en museumdisplays is dat de *Archeopterix* het subject is geweest van verhitte controverse sinds zijn ontdekking. Paul Chambers, auteur van een geschiedenis van de *Archeopterix*, zegt: “Dit stond waarschijnlijk in het centrum van meer bitterheid en confrontatie dan enig ander enkelvoudig wetenschappelijk object. Deze rancune begon in 1961 en is vandaag nog even krachtig. ... De bitterheid die ze teweegbrengt is nog erger vandaag...” (*Bones of Contention*, 2002, pp. ix, x).

Alhoewel evolutionisten in het algemeen ermee instemmen dat vogels in zekere zin evolueerden van dinosauriërs, zijn er conflicterende theorieën. Sommigen geloven dat vogels evolueerden van de *Archeopterix* of een overeenkomstig schepsel. Anderen geloven dat vogels niet evolueerden uit dinosauriërs maar dat beide dieren evolueerden uit een gemeenschappelijk oertype. Weer anderen geloven dat vogels evolueerden uit een krokodilachtig reptiel. Eén kamp zegt dat vogels leerden te

vliegen door eerst te leren zweven, terwijl een ander kamp gelooft dat vogels evolueerden met opwaarts te vliegen vanaf de grond.

Een typisch museumstuk is dat in het Australia Museum in Sydney. Eén voorstelling geeft een *Bambiraptor*, een *Archeopteryx* en een fazant. De *Bambiraptor* loopt alsof hij van de grond wil komen, terwijl de *Archeopteryx* op lage hoogte vliegt boven de *Bambiraptor*, misschien nog wat onstandvastig als nieuwkomer in de vliegkunst, met daarna de fazant die vlot boven zijn evolutionaire voorgangers vliegt.

Na meer dan een eeuw van fantastische darwiniaanse hype in literatuur en museumvoorstellingen die gesteld of geïmpliceerd hebben dat de *Archeopteryx* een soort van missing link was tussen dinosauriërs en vogels, is vandaag wijd en zijd aangenomen dat het gewoon om een vogel gaat. Hij blijft evenwel voorkomen in leerboeken en museums als zijnde een missing link. Ik heb alle belangrijke natuurhistorische museums in Amerika bezocht in het afgelopen jaar en elk museum gebruikt de *Archeopteryx* nog steeds als een belangrijke missing link en als bewijs voor evolutie.

Paul Chambers besluit zijn geschiedenis van de *Archeopteryx* met deze woorden:

“De meesten nu menen dat de *Archeopteryx* eigenlijk een primitief soort van vogel is in plaats van een gevederd reptiel of gevederde dinosauriër” (*Bones of Contention*, p. 253).

Mark Morell van het American Museum of Natural History zei:

“Paleontologen hebben getracht de *Archeopteryx* te veranderen in een aarde-gebonden, gevederde dinosauriër. Maar dat klopt niet. Het is een vogel, een zittende, neerstrijkende vogel. En geen hoeveelheid ‘paleobabbel’ zal dat veranderen” (“*Archeopteryx: Early bird catches a can of worms*”, *Science*, Feb. 5, 1993, pp. 764-65).

De *Archeopteryx* had elliptische vleugels, bestaand uit complexe veren met het typische voor vogels in elkaar grijpende baard-baardjes-haakjes systeem dat de veren ingenieus samenhoudt om zo het vliegen mogelijk te maken.

Zijn veren zijn asymmetrisch van vorm, wat betekent dat er meer filamenten aan één zijde van de contourveren zijn dan aan de andere zijde ervan, wat essentieel is voor het vliegen (Chambers, *Bones of Contention*, p. 217). Zoals de gebogen vleugels van een vliegtuig voorziet de asymmetrische vorm van de vogel zijn vleugels in lift. Slechts vogels die niet kunnen vliegen hebben symmetrische veren.

Hij had beweegbare boven- en onderkaken, anders dan de meeste reptielen die slechts een beweegbare onderkaak hebben (White en Comninellis, *Darwin's Demise*, p. 81).

Hij had een sternum (borstbeen) dat bevestigd is aan de spieren die gebruikt worden om te vliegen (Chambers, p. 215).

Hij had een groot vorkbeen voor de bevestiging van spieren die verantwoordelijk zijn voor de neergaande bewegingsslag van de vleugels (Jonathan Sarfati, *Refuting Evolution*, p. 59).

Vroeger werd gedacht dat de *Archeopteryx* volle beenderen had zoals een reptiel, en niet de dunne en holle beenderen van een vogel, maar het is nu bekend dat zijn beenderen dun en hol waren.

Een CT-scan van de schedel van de *Archeopteryx*, uitgevoerd in 2004, toonde aan dat het brein zoals dat van een moderne vogel was. Het was groter dan dat van de typische kleine dinosauriër en had grote regionen voor het zien, horen en spiercoördinatie. Ook was het binnenoor “het meest gelijkend op dat van moderne vogels dan het binnenoor van reptielen”. “Deze karakteristieken samen geven aan dat de *Archeopteryx* een scherpe zin voor gehoor, evenwicht, ruimtelijke perceptie en coördinatie die nodig zijn om te vliegen” (L. Witmer, “Inside the Oldest Bird Brain”, *Nature*, 430(7000): 619-620; P. D. Alonso, et al, “The Avian Nature of the Brain and Inner Ear of *Archeopteryx*,” *Nature*, 430(7000): 666-669).

Los van evolutionair vooroordeel en veronderstelling is er zero bewijs dat de *Archeopteryx* enig soort van “missing link” is.

Wat te zeggen van de veronderstelde “reptielachtige” kenmerken? Die bewijzen niets meer dat de *Archeopteryx* een evoluerende dinosauriër was dan dat de snavel van een vogelbekdier (*Platypus*) zou bewijzen dat hij een evoluerende eend is.

Francis Hitching, een evolutionist, zegt: “Elk van zijn veronderstelde reptielachtige kenmerken kunnen gevonden worden in verscheidene soorten echte vogels” (*The Neck of the Giraffe*, p. 21).

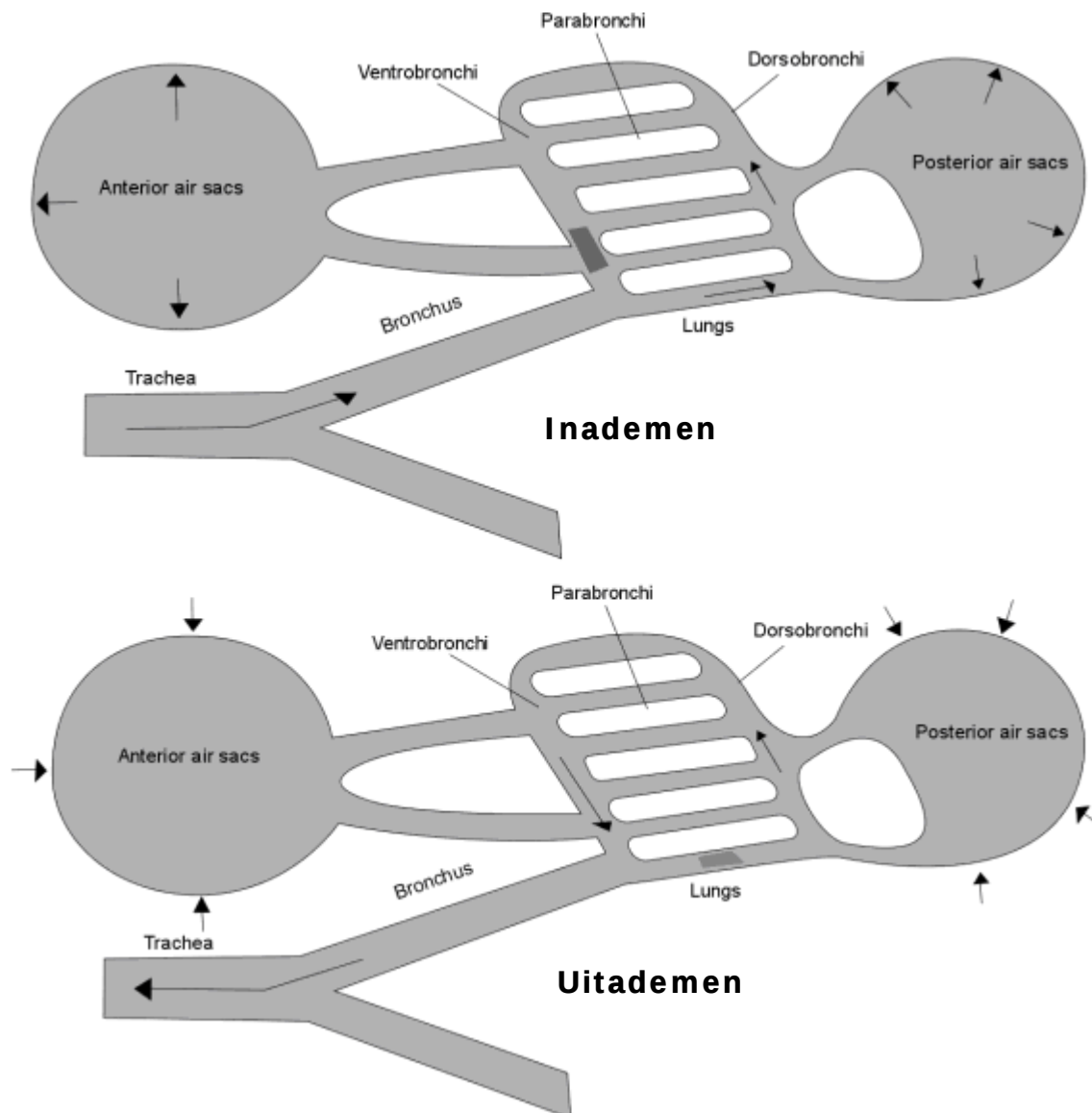
Evolutionisten hebben nooit bewijzen geleverd van enig wetenschappelijk geschikte aard waarbij een reptiel in een vogel kon veranderen.

Darwinisten focussen op enkele nieuwe verondersteld “reptielachtige” karakteristieken bij de *Archeopteryx* terwijl zij de grote hoeveelheid van fantastische aanpassingen negeren die vereist zouden zijn om een reptiel in een vogel te veranderen.

Hierna slechts enkele voorbeelden van die vereiste aanpassingen:

Een zwaar aarde-gebonden lichaam moest evolueren in een lichtgewicht, aerodynamisch lichaam. Alan Feduccia van de University of North Carolina in Chapel Hill, een evolutionist met wereldgezag met betrekking tot vogels, zegt:

“Het is biofysisch onmogelijk om vliegbekwaamheid te evolueren vanuit zulke grote tweevoeters met verkorte voorpoten en zware balancerende staart” (geciteerd door A. Gibbons, “New Feathered fossil Brings Dinosaurs and Birds Closer”, *Science*, 1996, geciteerd uit White en Comninellis, *Darwin’s Demise*, p. 82).

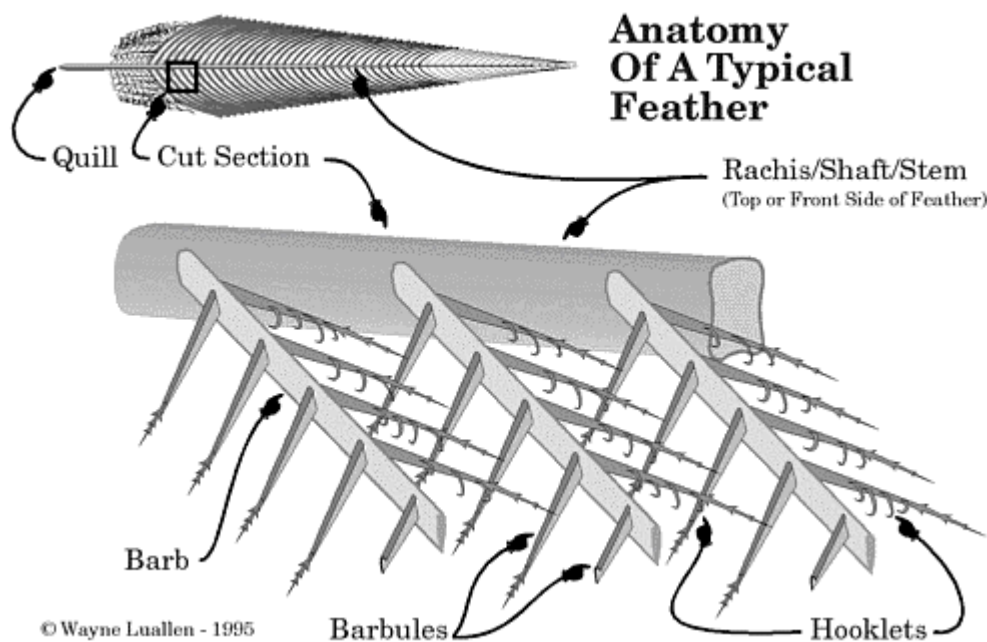
In- en uitademen volgens het ademhalingsstelsel van Vogels (Wiki)

Volle beenderen zouden moeten evolueren naar holle benen, die licht zijn maar ongelooflijk sterk.

Blaasachtige longen zouden moeten evolueren in een systeem van luchtzak gestuurde longen van vogels (zie de tekening hogerop). “Het ademhalingssysteem van vogels heeft een unieke ‘doorstroomventilatie’ met een set van met elkaar verbonden luchtzakken. De luchtzakken bevatten weinig bloedvaten en hebben geen deel in de zuurstofuitwisseling, maar ze zijn eerder blaasbalgen om lucht door de longen te stuwten. De luchtzakken stuwten een enkelrichtingsluchtstroom door de longen waardoor er meer zuurstof kan opgenomen worden dan in het dubbelrichtingssysteem bij reptielen en zoogdieren. ... De enkelrichtingsstroom door de longen van vogels laat niet enkel toe meer zuurstof op te nemen maar houdt het volume van lucht in de longen bijna constant, een vereiste om een vluchtroute te kunnen aanhouden” (*The New Answers Book 1*, pp. 300, 301).

Dr. Jonathan Sarfati beschrijft het grote verschil tussen het ademhalingssysteem van reptielen en dat van vogels:

“Er zijn drastische veranderingen nodig om een reptiellong in een vogellong om te bouwen. Reptiellongen werken zoals blaasbalgen, de lucht wordt ingetrokken, en de verschaalde lucht wordt daarna uitgeademd, langs dezelfde weg dat ze binnenkwam. In de long neemt het bloed de zuurstof op en er komt koolstofdioxide vrij. Maar vogels hebben een gecompliceerd systeem met luchtzakken [zie tekening hierboven]. Dit systeem laat de lucht in één richting stromen door speciale buisjes (*parabronchi*, enkelvoud *parabronchus*) in de long, en het bloed beweegt door de longbloedvaten in tegenovergestelde richting voor efficiëntere zuurstofopname, een uitstekend technisch ontwerp. Hou zouden de ‘blaasbalgachtige’ longen van reptielen gradueel kunnen evolueren in longen van vogels?” (*Refuting Evolution*, pp. 66, 67).

Verklaring: Barb = baard; Barbules = baardjes; Hooklets = haakjes

Michael Denton merkt op:

“Dat zo’n verschillend ademhalingssysteem gradueel kon evolueren van een standaardontwerp van gewervelden is ontzettend moeilijk voor te stellen, in het bijzonder als we in gedachten houden dat het onderhouden van de ademhalingsfunctie absoluut vitaal is voor het leven van een organisme, tot de omvang dat de kleinste storing in enkele minuten tot de dood leidt. Net zoals een veer als organisme niet kan functioneren tenzij de haken en baardjes samenwerken om perfect aan te sluiten, zo kan de vogellong als ademhalingsorgaan niet functioneren tenzij het parabronchisysteem (de ‘buisjes’ in de longen) en het luchtzaksysteem, dat de parabronchi van zuurstof moet voorzien, beide hoog ontwikkeld zijn en in staat zijn samen te functioneren op een volmaakt geïntegreerde manier” (*Evolution: A Theory in Crisis*).

Schubben zouden moeten evolueren in complexe vogelveren. “Schubben zijn huidplooien; veren zijn complexe structuren met een baard-baardjes-haakjes systeem (Eng. barb-barbules-hooklets). Ze ontwikkelen zich (groeien) op een totaal andere manier, van follikels in de huid op een manier die verwant is aan het haar van zoogdieren. ...Als schubben moeten evolueren in veren betekent dit dat er een significante hoeveelheid genetische informatie zou moeten voorkomen in het DNA van de vogel, wat niet aanwezig is in het DNA van zijn veronderstelde voorvader” (Sarfati, pp. 64, 65).

Weefselvocht zou moeten evolueren in bloed.

Een driekamerig hart zou moeten evolueren in een vierkamerig hart.

Een ei met lederachtig omhulsel zou moeten evolueren in een ei met harde kalkachtige schaal.

Een landgebonden reptielbrein zou moeten evolueren in een vogelbrein dat in staat is te gedijen in een compleet ander milieu.

Een schepsel dat enkel kan krassen of kwaken zou moeten evolueren tot de bekwaamheid om vogelliedjes te fluiten. Dit zou de evolutie vereisen van twee stellen membranen in de syrinx (het zangorgaan) van de vogel zodat het onafhankelijke klanken kan voortbrengen.

“Vogels zingen met de syrinx, een geluidvoortbrengend orgaan, gelokaliseerd aan de samenkomst van de twee bronchi (luchtpijpvertakkingen) aan de basis van de trachea (luchtpijp). Deze twee bronchiale zijden kunnen onafhankelijk gestimuleerd worden, ze kunnen elk verschillende klanken voortbrengen, tegelijkertijd, zoals dat blijkt in de heldere, fluitachtige zang van de Amerikaanse boslijster (*Hylocichla mustelina*)” (*Bird Songs: 250 North American Birds in Song*, voorwoord door Jon Dunn, p. 6).

Een schepsel dat leeft en sterft op één plaats zou de bekwaamheid moeten evolueren te migreren over lange afstanden in de lucht.

De Arctische Stern (*Sterna*), bijvoorbeeld, migreert 15.000 km van de Noordpool naar Antarctica (Zuidpool).

De Rosse Grutto (*Limosa lapponica*) vliegt van Alaska naar Nieuw-Zeeland, nonstop, een afstand van ongeveer 10.000 km.

De goudplevier (*Pluvialis apricaria*) migreert van Alaska naar Hawaï en vindt zonder fout een klein eiland in het midden van de Stille Zuidzee na een reis van 5.000 km.

De Indische gans (*Anser indicus*) migreert over het Himalayagebergte en vliegt daarbij 9.000 km hoog waar nog maar weinig zuurstof is.

En dit verbazingwekkende reptiel-naar-vogel proces zou 24 klassen van vogels moeten voortbrengen, van arenden tot spechten, zwanen, pinguïns, kolibri's, enz.!

Beroepsbioloog-instructeur Kenneth Poppe merkt op:

Tracht u de ongelofelijke aantallen zonderlinge soorten in te beelden die noodzakelijk zijn om de kloof te dichten tussen een hagedis en een vogel. Het vereist een uiterst actieve verbeelding om zelfs een hypothetisch fossielenverslag tevoorschijn te toveren. Bijvoorbeeld: beschrijf de anatomie van een tussensoort die overgaat van koud- naar warmbloedig, wat een reptiel zou moeten doen op zijn weg om een vogel te worden. Beschouw de specifieke eigenschappen en complexiteiten van beide stofwisselingssystemen; elk type van “half en half” zou iets zijn dat enkel kan gedijen in een armzalige science fiction productie” (*Reclaiming Science from Darwinism*, p. 218).

Lees verder:

Rubriek “Liegende Evolutionaire kunst”: http://www.verhoevenmarc.be/liegende_kunst.htm